

[Ministeren for kulturelle anliggender]

andre lande ikke hidtil været udsat for krav fra rettighedshaverne, men det må vi regne med ville ske, hvis vi ville fjerne de nuværende begrænsninger og sprede i større omfang.

Når det i bemærkningerne siges, at betalingen til rettighedshaverne for en enkelt husstand vil være af nærmest symbolsk karakter, er man på meget gyngende grund. Der henvises til, at kabelfjernsyn i Østrig koster godt 1 kr. om dagen, og der henvises til, at firmaet Nordjydsk Fællesantenne i 1981 skulle kunne købe udsendelser fra Norddeutscher Rundfunk for 50. øre om dagen. Men det drejer sig kun om en teknisk afgift, det drejer sig ikke om afgift til rettighedshaverne. Disse afgifter er endnu ikke fastsat og vil være af en helt anden størrelsesorden, efter alt hvad vi må formode.

En løsning af rettighedsproblemerne i forbindelse med kabelspredningen af TV-udsendelserne kan man ikke gennemføre fra den ene dag til den anden. Der er en lang række afgrænsningsspørgsmål, der skal klares, for at afgørelser om betaling kan blive rimelige.

Endelig foreslås det, at jeg – og det er snart det mest interessante af de tre forslag – skulle optage forhandling med mine svenske og norske kolleger om at købe de svenske og norske programmer til kabelspredning i Danmark. Man kan roligt sige, at det ville være en højst usædvanlig handel, som man her foreslår at jeg skal slå af med vore nabolande, for det, jeg skal betale med, er det danske TV-program, som jeg så skulle stille til rådighed for spredning i Norge og Sverige via satellit.

Men her har man overset, at hverken jeg eller Danmarks Radio eller nogen anden radiofoni vil være i stand til at stille programmer til rådighed for spredning i udlandet, uden at der er truffet de fornødne aftaler med de rettighedshavere, hvis værker og præstationer indgår i programmerne. Og en sådan friforhandling til spredning i udlandet kan, ved vi, selv når det drejer sig bare om en enkelt udsendelse som f.eks. »Matador«, være en overordentlig vanskelig affære. Hvad så ikke med en storstilet handel, hvor vi simpelt hen sælger alting, rub og stub?

Alt i alt mener jeg, at det foreliggende forslag ikke er bygget på noget forsvarligt grundlag; det står ikke på nogen måde i forhold til de beslutninger, som man foreslår folketinget at træffe. Det er ikke gennemmar-

bejdet, og det er ikke gennemtænkt. Specielt tror jeg, man skal være meget forsigtig med at kaste sin interesse på et enkelt område som kabel-TV lige netop nu, hvor der er en så voldsom udvikling på medieområdet, uden at se det i en meget tæt sammenhæng med den udvikling, der sker, eller som kan forventes at ske på det elektroniske medieområde som helhed, navnlig med hensyn til modtagning af udenlandsk fjernsyn fra satellitterne.

Når man som forslagsstillerne her stærkt fremhæver kabelløsningens fordele, må man også gøre sig klart, at vi, længe før landet vil være bare tilnærmelsesvis dækket med bredbåndskabelnet, vil kunne modtage et meget stort antal europæiske og antagelig også nordiske programmer via satellit. Og både fællesantenneanlæg og enkeltpersoner vil sikkert gå i gang med at anskaffe sig parabolantennener. Der vil sikkert også blive etableret mange nye fællesantenneanlæg med dette formål i de områder af landet, hvor man kun har mulighed i dag for at se dansk TV.

I hele den store sammenhæng må man ud over de meget udviklede rettighedsspørgsmål, som endnu ikke er afklarede, også se på udgifterne ved at etablere et landsdækkende bredbåndnet. Man må vurdere disse udgifter i forhold til andre ønsker på medieområdet, i ganske særlig grad i forbindelse med et ønske om etablering af et dansk TV program 2, hvilket sidste vi vil komme til at drøfte i det efterfølgende forslag.

Søren Hansen (S):

Socialdemokratiet er ikke særlig imponeret over dette beslutningsforslag. Det er vi ikke, først og fremmest fordi forslaget ikke er særlig fornuftigt. Det kan undre, at det er venstre, der jo tidligt og silde taler om, at det er det nære samfunds problemer, vi skal koncentrere os om, der nu fremsætter et forslag, som vil gå i den stik modsatte retning af de muligheder, som der ellers ville være for at få taget fat på det lokale og det regionale. Det ville nemlig – så vidt jeg kan vurdere i det mindste – uden videre blive følgen af dette forslag. Vi kommer til at bruge nogle af kræfterne, noget af økonomien til at etablere et forslag af denne type.

Kulturministeren har allerede omtalt en række af forslagens svage og også nogle af de